

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

KANDY SHEPHERD

Iš rojaus į... realybę

2017 liepa–rugpjūtis

Knygute.lt

Kandy Shepherd
(Kendi Šepard)

IŠ ROJAUS Į... REALYBĘ

Romanas

Versta iš Kandy Shepherd,
From Paradise... to Pregnant! 2015
© Kandy Shepherd, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Thinkstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0254-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Zoja Samers žinojo, kad nėra graži. Atvaizdas veidrodyje tai patvirtino. Pilkos pelytės įvaizdis lydėjo ją nuo vaikystės. Bet ji nebuvo ir bjauri – tiesą sakant, būti bjauriai jai net būtų patikę. Vis dėlto tamsių garbanotų plaukų kupeta, kvadratinis veidas, skvarbios rudos akys ir nosis su kuprele neteikė veidui grožio.

Nepalankiai susiklosčius aplinkybėms, ji buvo priversta mokytis griežta tvarka garsėjančioje mokykloje, kurią baigusi tvirtai nusprendė pakeisti neišskirtinę savo išvaizdą. Vien kosmetikos nebūtų pakakę – ne, ji užsimojo pasikeisti iš esmės ir susikurti stilių. Sulaukusi dvidešimt septynerių Zoja Samers jau buvo šauni ir stilingai ryški mergina. Ji tikslą pasiekė.

Atostogaudama prabangioje viloje Balio saloje, ji kasdien skirdavo laiko grožiui.

Namie rasti laiko tokioms procedūroms būdavo keblu, nes tekdavo rūpintis finansiniais ir mokestiniais verslo reikalais – ji daug ir iš širdies dirbo. Atostogaudama čia, ji mielai užsukdavo į grožio kabinetus atlikti veido, odos valymo, depiliacijos, manikiūro ir pedikiūro

procedūrų, kurios jai teikė ne tik poilsį, bet ir atgaivą. O ir kainos čia buvo perpus mažesnės negu Sidnėjuje.

Ketvirtos, jau paskutinės savo atostogų dienos vėlyvą popietę ji gulėjo veidu žemyn ant stalo masažo kabinete, jausdama, kaip nyksta įtampa sprande, kurį įgudusiais pirštais maigė prityrusi specialistė. *Kokia palaima!*

Veikiama santalų, jostrų žiedų ir citrinmedžių kvapų, ji pametė minčių giją. Nebegalvojo apie darbą, apie būsimus sprendimus. Nei apie katiną, kuris, paliktas gyvūnų viešbutyje, tikriausiai miršta iš bado.

Mintys sukosi apie viešbučio baseiną, į kurį ji su nekantrumu troško panirti po masažo. Arba ko norėtų pietums, kuriuos ketino valgyti viename iš Seminjako restoranų. Ir ar pirkti tą mielą batiką margintą vasarinę suknelę moteriškų drabužių krautuvėlėje netoliese? O gal maudymosi kostiumėlį? Ar įsigyti abu? Etiketėse įrašyta kaina Indonezijos rupijomis buvo stulbinamai didelė, bet pavertus Australijos doleriais tie drabužiai kainavo juokingai mažai.

Ji patenkinta atsiduso ir paniro į snaudulingą būseną.

Masažo stalias staiga keistai suvibravo ir ji,

pakirdusi iš snaudulio, iš pradžių pamanė, kad tai viena iš privalomų masažo dalių. Bet netrukus subarškėjo lango stiklai ir daužydami vienas į kitą sudzingsėjo stikliniai eterinių aliejų ir losjonų buteliukai. Vienas nukrito ant grindų ir sudužo, ji išsigandusi nušoko nuo stalo.

Masažuotojai dar nespėjus sušukti, Zoja suprato, kad prasidėjo žemės drebėjimas.

Grindys po kojomis siūbavo kaip laivo denis šėlstant audrai ir ji vos nepargriuvo. Laikytis už sienų irgi buvo neįmanoma – šios tarsi guminės įlinko. Masažuotoja, ieškodama saugios vietos, nėrė po mediniu stalu. Zoja – paskui ją.

Susirietusi ji apkabino kelius, prispaudė juos prie krūtinės ir, nurijusi iš baimės gerklėje sukilusį didžiulį gumulą, įsikibo į ranką mergaitei, kuri, laimė, nesipriešino, tada šiek tiek nurimo. Kambarys traškėjo ir braškėjo, kaip atrodė, amžinybę, nors iš tikrųjų vos kelias sekundes, paskui nurimo, bet po akimirkos žemė darsyk sudrebėjo.

Pagaliau nutilo. Zoja atsargiai iššliaužė iš po stalo ir slystelėjo ant išsiliejusio aromatingo aliejaus. Masažuotojai pasiūlius eiti į slėptuvę, ji linktelėjo galvą, nes buvo taip išsigandusi, kad neįstengė pratarti nė žodžio.

Ji norėjo kuo greičiau ištrūkti į saugią vietą. Bet buvo nuoga, tik su kelnaitėmis iš plono popierinio audinio, kurias iš kuklumo įsigijo specialiai masažui – drabužiai ir sandalai liko drabužinėje, prie kurios jau buvo neįmanoma prieiti. Čiupusi nuo stalo baltą rankšluostį, kuriuo buvo užklota per masažą, ji virpančiais pirštais kuo standžiau susisuko. Atsargiai statydama basas kojas tarp duženų, dar spėjusi pagriebti savo rankinę, ji išpuolė paskui masažuotoją į lauką.

Neatsigavusi po sukretimo, Zoja nubėgo atogrąžų augalais apsodintu taku, nuo procedūrų pastatų vedančiu į viešbutį ir teritoriją su baseiniais. Laimė, šie nesugriuvo. Bet baimė nenuslopo. Kartą ji jau patyrė nelaimę, kuri irgi užklupo netikėtai ir pakeitė jos gyvenimą. Kas žino, kas dar nutiks?

Viešėdama čia, kitais svečiais ji nesidomėjo. Visi gyveno atskiruose namukuose už aukštų tvorų ir su nuosavais tvenkiniais, todėl nustebo pamačiusi, kad į uždara kiemą šalia registratūros išklaustyti trumpų nurodymų susirinko gausybė žmonių. Kai kurie, kaip ir ji, buvo prisidengę rankšluosčiais, kiti – tik su maudymosi kostiumais arba užsimetę paskubomis nučiuptą drabužį.

Gal nueiti į savo kambarį? Jei tektų atsisveikinti su gyvenimu, ji nenorėtų mirti įsisupusi į neišvaizdų rankšluostį.

Viešbučio gyventojai irgi atrodė išsigandę. Veidai buvo niūrūs, balsai, jiems šnabždantis įvairiausiomis pasaulio kalbomis, baimingi.

Administratorė nuramino, jog drebėjimas pagal Richterio skalę nedidelis. Ji įspėjo, kad dingo elektra, bet buvo įjungti atsarginiai viešbučio generatoriai ir netrukus viskas stos į normalias vėžes. Paprašė nekelti panikos.

O jeigu drebėjimas pasikartos?

Raminami administratorės žodžiai Zojai mažai padėjo – jos širdis vis dar daužėsi, rankos virpėjo. Reikia sprukti, kol neužgriuvo dar kokia nelaimė. Įžymybes ji jau apžiūrėjo. Gerai pailsėjo. Kūną palepino nuo galvos iki kojų pirštų. Dabar rūpėjo kuo greičiau grįžti į namus.

Ji ketino pasiteirauti administratorės, ar oro uosto darbas nesutriko, tačiau ją aplenkė už kelių eilių nuo jos stovėjęs vyras.

– Ar pranešimų apie galimą cunamį buvo?

Išgirdusi žodį „cunamis“ Zoja vėl susigūžė iš baimės. Vis dėlto jos širdis suspurdėjo ne tiek dėl didžiulės drebėjimo sukeltos bangos vaiz-

dinio, kiek dėl to vyro balso – sodraus, savimi pasitikinčio, kažkur jau girdėto.

Mičas Beilis.

Negali būti. Semijake nemažai vyrų kalbėjo su australišku akcentu. Vakarinė šalies pakrantė buvo mėgstama australų atostogų vieta. Be to, jo balso Zoja nebuvo girdėjusi jau dešimt metų. Matyt, apsiriko.

– Jokių perspėjimų dėl cunamio, – atsakė administratorė tam vyriškiui. – Tokio pavojaus nėra.

– O dėl pakartotinių smūgių? – tas pats vyras paklausė to, ko Zoja labiausiai baiminosi.

Balsas labai panašus į Mičo.

– Jų neturėtų būti, – nuramino administratorė. – Juo---lab po tokio nedidelio drebėjimo.

Zoja vogčia atsigrėžė dirstelėti į klausimą uždavusį vyrą.

Ir sustingo.

Tai buvo jis, Mičas Beilis, – jis stovėjo pačiame kiemo gale. Toks kaip visada: žaliaakis, geltonplaukis, mėvėjo plaukioti skirtas trumpus mėlynus languotus šortus ir... nieko daugiau. Įdegusi raumeninga krūtinė buvo nuoga. Zoja išbalė, jai išdžiūvo burna.

Jis gražus kaip tada, kai buvo septyniolikos.

Netgi dar gražesnis. Veido bruožai nebe tokie aštrūs, švelnesni, plaukai patamsėję, nukirpti ežiuku – trumpesni negu tada, kai su juo susipažino. Aukštas, plačių pečių, bet liesas ir dailiai raumeningas. Anais laikais jis mokykloje garsėjo kaip širdžių ėdikas. Dabar – kaip pasaulinė futbolo žvaigždė, jį vis įtraukdavo į visiems žinomo žurnalo nuolat skelbiamą seksualiausių planetos vyrų sąrašą.

Ji skubiai nusigrėžė ir įtraukė galvą. *Gerasis Dieve, padaryk taip, kad jis manęs neatpažintų.* Mičas Beilis buvo susijęs su ta jos praeitimi, kurią ji troško pamiršti. Ji nenorėjo, kad jis pamatytų ją.

Zoja prisiminė tą dieną, kai su juo susitiko. Tada ji gedėjo tėvų, žuvusių per avariją, kurioje ir ji buvo sužeista. Močiutės, tėvo motinos, buvo išvyta iš gimtų namų miesto centre ir, palikusi prestižinę mokyklą, kurioje niekas nereikalavo dėvėti uniformų ir kas pusmetį laikyti egzaminų, turėjo persikelti gyventi ir mokytis į priemiestį, kur ji nieko nepažinojo ir niekam nerūpėjo. Nedailiai pasiūta mokyklinė uniforma buvo nepatogi ir bjauri – štai taip ji ir gyveno, kol mokėsi atkampioje priemiesčio mokykloje.

Mičą Beilį ji pirmą kartą pamatė mergaičių

būryje su įsikibusia jam į parankę savo drauge Lara – ši, žinoma, buvo graži blondinė. Zoja tada praspūdino pro juos nunarinusi galvą. Išgirdusi linksmą juoką pasižiūrėjo į juos ir susidūrė su jo akimis. Jis nusišypsojo. Draugiškai ir atvirai – kaip tikras vietos jaunuolių lyderis. Jis buvo sportininkas, sporto žvaigždė – populiariausias iš visų pasisekimą turinčių vaikinių.

Jai, tokiai vėplai, jis galėjo ir nenusišypsoti. Bet nusišypsojo, ir šypsena sušildė sugrubusią jos širdį, nors ji atsakydama tik mandagiai vyptelėjo puse lūpų.

Jie tapo lyg ir draugais, mat jai pavyko sutvarkyti kažkokią jo bėdą. Kai matėsi paskutinį kartą, Mičas su ja elgėsi nedovanotinai užgauliai, ji užsisklendė kiaute ir, kol baigė mokyklą, su juo nebendravo. Dabar ji nenorėjo atnaujinti ryšių su žmogumi iš anų laikų aplinkos, ypač su juo.

Mergina įsitempė, akimis ieškodama, kur pasprukti, bet sumetė, kad be reikalo jaudinasi. Mičas Beilis neturėtų jos pažinti. Ji buvo pasikeitusi ir nė nepriminė tos septyniolikmetės, kuriai jis kitados jautė draugiškumą. Tik dėl viso pikto Zoja akių nuo grindų nepakėlė.

Jai knietėjo paklausti administratorės apie oro uostą, nes kitą rytą ji ruošėsi skristi atgal į

Sidnėjū. Tik bijojo atkreipti į save dėmesį. Jei ji atpažino jo balsą, Mičas galėjo atpažinti ir jos. Tikimybė, kad taip ir bus, nedidelė, bet vis tiek negalima atmesti. Todėl Zoja nutarė nieko neklausinėti.

Administratorė patarė svečiams grįžti į kambarius. Zoja tą ir ketino padaryti – ir kuo greičiau.

Žmonės apipylė administratorę klausimais, ir Zoja buvo nustumta į šoną. Nepakeldama žvilgsnio ir stengdamasi nekristi į akis, ji atsargiai atsitraukė prie tako į savo namuką. Grįžusi ji niekur nekels kojos – pasinaudos kambarių tarnybos teikiamomis paslaugomis ir šitaip išvengs susitikimo su Miču.

Dieve, padaryk, kad nesutikčiau Mičo, kai reikės išsiregistruoti.

Priėjusi savo taką, ji paspartino žingsnį.

– Zoja?

Išgirdusi jo balsą sau už nugaros, Zoja krūptelėjo. Bet susitvardė, neatsigrėžė ir nunarinusi galvą žingsniavo toliau, vildamasi, kad jis daugiau jos nepašauks. *Tegul mano, kad apsiriko.*

Mičas iškart atkreipė dėmesį į baltu rankšluosčiu apsvijusią juodaplaukę, vos tik ši išėjo

į kiemą. Jaunam ir energingam vyrui tai buvo normalu. Siauras ir trumpas rankšluostis mažai dengė stulbinamai dailų kūną.

Suveržtas mazgu ties aukštomis apvaliomis krūtimis, rankšluostis vos siekė dailias saulėje įdegusias šlaunis. Nedaug trūko, kad būtų atsirišęs ir nukritęs. Kažin ji su apatiniais ar be jų? Kai ėmė drebėti žemė, jis ilsėjosi prie tvenkinio. O kur ji tada buvo, nuogut nuogutėlė?

Tik galvoti apie tai nebuvo kada, nes mergina galėjo dingti tarp daugybės viešbučio svečių, susirinkusių į kiemą pasiklausyti žavios balietės administratorės išvedžiojimų apie žemės drebėjimą.

Balyje Mičas jau buvo viešėjęs, tad žinojo, kad čia žemė kartais dreba, bet nestipriai, kaip ir šįsyk. Raminami administratorės žodžiai jam atrodė reikalingi. Vis dėlto jis paklausė jos apie cunamį, nes galėjo kilti ir toks pavojus. Mičas buvo iš tų, kurie numato kitą žingsnį ir jam pasirengia – futbolininkai tai vadina taktikos numatymu. Pajūryje irgi buvo ženklas, perspėjantis žmones, kaip elgtis kilus cunamiui.

Jam apie tai pasiteiravus, mergina atsigręžė pasižiūrėti, kas paklausė tokio bauginančio

dalyko. Merginos akys išdavė, kad ji atpažino, bet tai truko trumpai, nes ji tuoj pat nusisuko.

Mičas buvo prie to pripratęs. Žmonės dažnai jį atpažindavo – juk buvo pasaulinio lygio futbolininkas. Daugelis buvo matę reklamos plakatus, kuriuose jis pozuodavo su žymių dizainerių kurtais vyriškais drabužiais ir mižiniško dydžio laikrodžiais – tokių stendų buvo net čia, Balyje. Ši jauna moteris tikriausiai turėjo vaikų ir norėjo, kad jis pasirašytų ant jos sūnaus futbolo kamuolio. Ji galėjo būti ir viena iš futbolo gerbėjų, kurioms rūpėjo ne tik jo parašas.

Mičas suraukė kaktą. Mergina pasirodė jam pažįstama. Nors žvelgė jam į akis vos sekundės dalį, sunerimęs žvilgsnis ir išbalęs, perkreiptas veidas jam atrodė kažkur matytas. Pastaraisiais metais jis sutikdavo galybę žmonių, bet jos tarp jų lyg ir nebuvo. Deja, prisiminti, kur ją matė, nepavyko.

Tada ji netikėtai atsiskyrė nuo svečių minios. Mičas susižavėjęs žiūrėjo, kaip ji, standžiai suveržusi rankšluosčiu gražiai sudėtą kūną, patraukė link tako į privačias vilas. Jei ji nueis, daugiau jos nebepamatys ir neišsiaiškins, kas ji.

Tą akimirką Mičas pastebėjo, kad ji, žengdama dešine koja, šiek tiek šlubčioja....